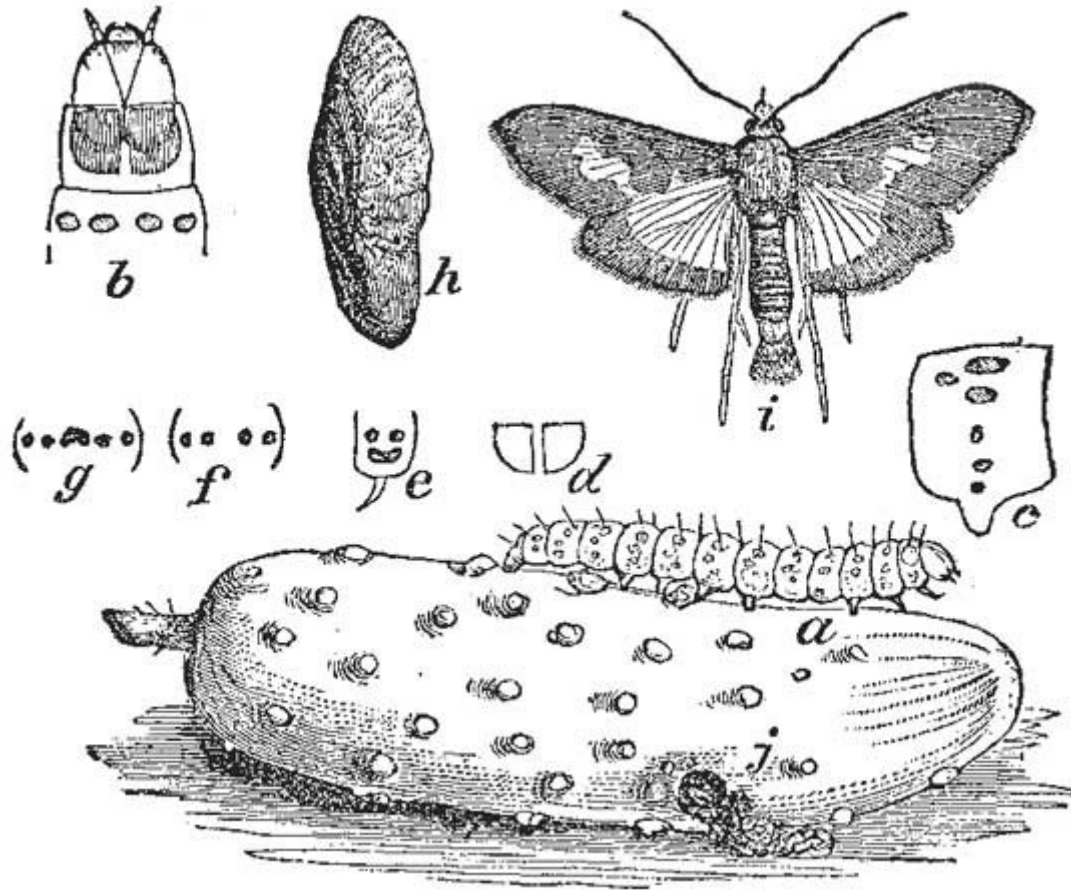

Onbezaaid echt

ontsluiting
tien jaar

wouter claeys

ze neemt al tijd de
bladeren mee als
zij weg gaat

bomen dragen dan
de zeeën in hun
takken.

kleef

omdat anderen doodgaan
op witte zijden werkelijkheid

kleur buiten de lijntjes
van zakelijkheid met

niets dat echt van mij is

kleef met de lijm van
liefde klos mezelf.

het spel waarin ik letter ben de zin onmogelijk zien kan wordt

gespeeld met
en onvolledigheid

op het speelbord van dagenlang de weg
wijzers na te lopen
verplaats ik slechts de tekens die ik
als betekenis naliet

te spreken voor mij en het zangerige
wit van onvermogen.

grijze wolken wolken wereld willen
wij begrijpen dan willen wij vergrijpen

wijze tolken wollen willen wij
verzuilen nog de dingen dingen nog

de wilden af maar wouden wij de
regenwouden rollen nog de helling

af de toppen scheren schaterlach

wij zijn wolken wollen wereld willen
nog de tonnen talen tafelbreed en

smakelijk wij zijn willen wensen
dieren tieren nog de onmacht uit.

reflectieloos neem ik
de ochtend waar

het begin geen woord
was

maar een zonverstaanbare
kreet die vogels wegvliegen

deed

alleen tussen bomen
verdroom ik later de

wegels tot stromend water
verdrink ik mezelf in het

cultiveren van dorst.

er de mot in hebben maar
ze niet zien

ze beschrijven tot de
zot in een stoel

vraagt wat je zoekt
maar ze niet zien

de mot niet zien
maar in de gaten

tuimelen uiteindelijk
in naakt kostuum

postume dromen voor te
lezen.

het is vooral een
kwestie van te
kijken alsof je
luistert

en heel hard
te roepen.

ge dicht over de wegen
maar de wegen slibben
dicht ge dicht over de
ruiten die bevuild de ogen
dom houden brood en
nationale loterijspelen
verstikken de hoop naar
evoluties maar ge dicht
over de vrouwen die de
zomer in de hoofden
hebben ge dicht over
de vogels die gelukzalig
tegen ramen aanvliegen
ge zicht als geen ander
maar ge zwicht nog voor
de zon herkenbaar wordt.

uren minuten ze konden niet
de tijd benoemen
de taal boetseren

ze hadden niet de handen
die het landschap dragen
konden niet de woorden
binnen mondbereik

stilte rivierde vijvers bevroren

zij bewogen zich voort als
naakte slakken dagen
weken veel te week voor al

dit bittere ongeduld.

de avond niets de
drang om iets te
benoemen is ook
liefde

de misleiding neemt
het woord maar
priesters behoren
niet tot

de geslachtsgemeenschap
wij en jonge volgelingen
vinden de dag veel te

vroeg om op te staan.

de blauwe lucht
van deze ochtend

is onherkenbaar
beginnen druppelen

tot een rivier van
een avond

het weiland
waar ik wandelen

leerde licht nu
verscholen onder

spiegelend gestroom
gestil overal is nacht.

geheel verloren in
onvolledigheid

glimlach ik voort
en verder durend

de gezichten van
me af die zich in

mijn wouden als
vogels vermommen

geheel ontdaan van
alle woorden ver

wacht ik elke ochtend
tabula rasa.

voor

het regende
dan zei ik
de kracht van schoonheid
ligt in tijdelijkheid
dan ging ik weg van haar

het waaide
dan kwam ik terug
zei de kracht van het
leven is wispelturigheid

dan hoorde
ik de zon besmeerde
ik het landschap met
de wolken

ging ik terug en
kwam ik weg

soms nog vertelde
ik dat het ergens
hoorde te zingen

maar voor alles deed
ik de stilte na.

ze komt niet

bomen zullen hangen met hun bladeren regenen
zal de lucht die ook ik inadem

ik zal

schreeuwen met mijn vingers ik zal rennen
tot het dorp de liederen zingen maar nog

zal ze nog niet komen

ze weet niet eens dat ik hier ben.

de sneeuw op haar glimlach
wordt zelden betreden

een

winterdag als deze
begeleidt me tot de
voordeur van haar
taligheid maar de

sneeuw op haar mond ligt
onbezoedeld amerikadik

het zonsondergangrood
in haar onderbuik

versperrend.

littkens maken de liefde
tot paleis van het herinneren

zwartgebakerde deuren ver
bergen de warmere dagen
koude buitenwereld dringt

zich op

het plein waarop de
droom zich ontrafelt lacht
luid onder een zoveelste

vergoddelijking liefde maakt de
littkens tot symbolen van verzet.

misleidende priesters
hebbeniets met kinderen
mispreken zich zelden zonder
doofpot het is het oude verhaal

van de slang en geen appels het
is
geloof ik

een zonde.

symboliek in mij
dwingt me haar

te beschrijven als
vruchtbaarde ik

als boom van bos
en half en half ont

worteld laat vallen
weer mijn bladeren.

men heeft het ooit gezegd

de nacht is een druppel
op haar tong en overal is zee

maar ik weet het niet meer dan
ik ben een kei in zinken en

overal is zand

ook in deze stad de liefde niet
de straten er gaan als golven

overal was strand.

ik wil bloot zijn en
opnieuw beminnen
opnieuw ommuren en
breken barsten bloemen

zaaien

in thuis komen wil ik gaan en verloren
lopen wandelen schuifelen en

onttronen willoos wil ik het woord
overstijgen door stilte te tekenen met

handen naar haar en twijfelen ik
kan

slechts en steeds
reeds beginnen
in deze overvloed

van ook tekorten.

geregeerd door slechts taallose reflecties
van een onderhuids stromen bedraag
ik de bloem van mun kijken in

de tuin van mun voelen en
verstopt onder nog grassen
gaat de graag een wolk

de mens in mij een richting uit van
onbezonnen hulpeloos de
wegwijzers vermakend

met weer en wind het keren
van karrenvrachten
verdeeldheid en.

en ik weet het niet

de verleden tijd van
verzet is verzet en

ik ga als straatlicht
de modern bewolkte
nacht in gewikkeld met
de drang haar te rug te

vinden maar ze weet het wel

als het land in dit land gans
vol gebouwd met wat nog
komen ging niet ik maar

zij die kansen maken niet ik
die kanten raak en over gangen

praat.

vergiftigd door de sterren
begiftigd met de dag het
licht waarin ik des nachts
glimlach

is te klein te zacht om ook
maar hemels aan te raken

vaak betracht ik dan in oude
dromen vaak versmacht ik dan

het gaan en komen met herinnering.

nacht de liefdes
liggen overal
verspreid

fronten zwijgen
lief de wind mijn
menschappen

zijn uitgetaald.

ben ik gekraakt eerder geplooid

ook wegens te succesvol als soort
afgeschreven en afgeschreven

sprekend nog de vuist van vuursteenwarmte
nog het hoofd dat denken slaakt

ben ik geplooid en nog gemeenschap
na gemeenschap zoekend

vindend slechts de scherven
van de scherven van mezelf

en overal het sprokkelen van anderen.

spreek

want kword er stil stil van,

spreek me met je ogen
als het duister is en is overal,

koud zijn de sterren
en rood van ronduit diep
is de nacht immers en of
verlaten groots de nevels
 de klanken
 veraf klanken
 van eens een

oorsprong knedend nog de hoofden
in de woorden
in het worden
langs het spreken, wit, wegend,

spreek me met je zoeken zoeken
als er licht ligt in de vlakke
van mun kijken
van mun reiken
 raken
 stilte aan,

vertaal me met de
vrij veel monden
langs je huid spreek
 me uit.

of als de lucht lucht blauw is is
de ruimte veraf

en schaduwen we het bestaan in
oude hoeken weg en
wegen licht licht

of tussen muren muren huizen we

wit is de staart van nacht in horizonversmelting
doorkliefd gaan we dorpen aaneen geregen
voorbij en mij nieuwe weeral wordend
woorden

raakt aan de relatieve onmetelijkheid
het zwijgen van de tekenshet zingen
van geluid geluid ge me luid roept me

door de huid die draagt de dag die traag gehoor
geeft aan het spreken wereld
delen.

laat de avond stil de geuren
van verwachting
en verloren rood muren en

laat de gereguleerde armen
neerwaarts hangen

bloemen langs het wegen
dragen
namen namen
van nemen nemen

waaien t weer van dorre kleuren
en verzachtingen
laat de boom de
laat de nacht

langs weer en heen
het stromen stenen
gaat en tracht.

verward. in vredeestijd.
stedelijk slaapt de ring ring stil van
stenen versmolten straten straten
her
ademend maar beteken ik een zijnslijn

langs weer heen papieren dieren
mij mij kijkend olievert,

we kopen zelden meer dan
afstand tot elkaar en als het als
dorpen dwars regent staan we met
onze voeten vallend de naar afgrond

en gericht, maar

slaapt huizen rust de nu rondom aan allerlei
voor goed verloren waardeloosheid
wrede.

en zo vervolgt dit alles elkaar en
tot verdeeldheid een veld
van afgebakende openheid
glooiend glad nagelaten

we

staan in schaduw van materie
te met talen sprokkelen
warmte die ons als ochtenden
en ontgaat
de neergelaten ogen dragen
splinters zoet nog delvend
van een oude aarden

zekerheid.

rondom deze sprokkelende overmacht
huiten houtvuren in de achtergelaten
ogen van vergane voorbijgangers

slepende wagens maken trage straten van
tot staal verworden wezens die met pedante
pedalen spreken overvloed en aangekochte

eigenheid.

een laatste opgevouwen stilte
het buiten treedt zich matig binnen
we worden opgehoopt uitgesproken
gedocumenteerd in een

staafbalk gegoten onmacht
omheen muntstromen bewonen zich van
vergankelijkheid beoeverden
zij verbouwen aardige schepen.

vertraagd komt t met klanken
verzwaard kijken het blozen
van langs kant levende
wezens en de nacht

van sterren gewichtig
de groeiende eindeloosheid
lang

in een modern gemaakt dorp
masseren we onze schermen
en wetend en laten onze ons
bloemenlichamen barsten
dagelijksheid

met kleine wijzigingen
maken we vuur.

wat nu heerst is twijfelachtige
stilte heen en weer wandelen
tussen oude oevers de veerman
nazwaaien de veerman vervloeken

de bomen verbeelden in het bos
aan gedachten dat ik eenmalig

tracht omver te hakken toch ook
te woekeren te mezelf verliezen
in het loof van vaderloze dagen.

het waait als weeral woorden
in de mond van mijn ervaren weereld

dans rond mij zegt een muur die
misleidt en niet weet van gebouwen

dans rond mij zucht een vuur dat
verleidt en niet kent de kern van

heel de aarde
ziek van waarde

ook te hechten aan ontaarde
ver van oorsprong weeral woorden

ik en het geluid van voetstappen
wij wandelen en bomen.

in het woud was alles nog verfijnd

nu zitten we opgehoopt
met overal een barokke
hoop op eindtijden

en ter tener dansend slakend
kreten stenen digitale lichaamstaal

niet dat er te klagen valt,

in bosjes gaan we over
vloed en bouwen rouwende
bruggen stroming na,

dag na dag ontwortelt weder.

er moet wel iets aan de hand zijn

deuren smaken oud als stenen vaker nog
klinkt in hulpeloos hen een gewone gang
van zaken muren raken uitgeput van

woorden wij

verdeeld in straten en oeverloos handelen

als modder bedijken deze gene zijde
ende bespreken drift na drift het
druppelen tijd verstenend staren we

langsheen sterren strelend tijdelijkheid.

aandacht in een vereenzaamde overbevolkte wereld
is een economische grondstof en
verlaten gaan publieke ruimten
reclame onderdoor

middernacht voorbij en veel ruikt
naar het vervuild reiken tot talige
goden splinters wij we begrijpen het

offer voor de spreuk we worden
mens van vind ik leuk.

alle muren maken kamers

verweesd staan betekenissen
s morgens
vat krijsend op t oeverloos
van alles

druppelen

droogt het en eerdere
van als neerwaarts stromen

beddingen bedingen veranderlijkheid.

in meer of mindere mate
staat ons allemaal hetzelfde
te wachten

dat

klinkt eenvoudig maar is
moeilijk te verwezenlijken

tenslotte gaat het over
raast het stevig
van de grond gegane
kijken langs het regenen

heen

het in dienst nemen van
en verwondering vergaat
vlindertraag.

het zal niet verdwijnen
omdat het altijd te
weinig zijn zal
is en geweest

nog wil ik langs
haperend
huid je kreten
en nog de dageraad

of hoe jouw ogen handen heupend
nog het me zeulen je
in dijken
oeverloos.

nadert van dag het hoekige
spreken met onrake handen

het een omheen zich van
bodemloos vertrouwen vouwen

de tocht met kledingstukken kortstondigheid

met eigen maskers
maakt avond stoet

van oorsprong veelvuldige kansen
omwentelen vergane stilles.

veelheid verraadst stilte

sommige sporen dragen van spreken
nog de na trilling
heuvels stof

al onze huid maakt van vergetelheid
wouden willen
onze zinnen wonen weg
en graven hun handelingen onder heen

het vergrijsde gaan,

niet langer langer laten al mijn ogen zich neder
de rust van wijzen
omspeelt mijn zien.

voor deze bloem was er in
vorm gegoten gelatenheid

al onze aankopen betroffen van ogen het spiegelen
en ging trager het wegen van ons
naar schurend sterren kreten werpen

, de avondklok werkt met gezichtsherkenning,

samen naar groeiende muren
wijzen maakt kennis rendabel

met onze kleine voeten begraven we de kosmische groei

slaapt deze benoemde bloem

in.

de zee wast
maar gaat niet hier
 hier stromen slome waters
 er gaan schepen op
 die maken golven

eindeloos asfalt maakt
vlotte scheidingslijn of
bruggen binden dorpen
verlaten velden paarden

ook, voor zondag,

hier hoopt het stof op
 huizenhoog de groene
 duinen dik van glazen

horizon, bermen dwars en straatlantaarn.

zo gaat het niet

golven herinneren nog zich wel de zandkorrels
maar onze schepen vermalen onwetend
de sporen van eerder stranden

alles

ook

sluit zich omheen het neer regenen van verwondering
onze molens barsten onder het droogleggen van dromen

zo vergaan onze middagen

nog met onuitgesproken verwachtingen
bedoelen wij het van met tast kennen

verdwijnen

elk voorstellen vangt aan met verlies

zo vergaan de lagen lagen

we maken omslag van onze eerdere verlangens
en strooien ons uit over neer te vallen liederen
langs het zijn van al wat klein en grondig raakt

en buitensporig is.

dit staat half

deze uitspraak verstroomt het stil gaan
van mijn lichaam dat zich aangekleed
van de maat verwijdert

alle klanken die mijn handen
heffen huizen in de einder weg

hun slagschaduwen sporen zaaien wegen onbegaanbaar

rondom nabij heerst de hoogmoed van aanwezigheid

mijn afgeleid verlangen schermt met onrake zinnen

niet meer herinneren kan ik
de klank van haar spreken
dan ochtendstond.

in van oorsprong inzicht kleurt deze nacht dageraad

omheen het gevouwen ontbeheersen
raakt mijn lichaam niemendal
het zweeft van weten

al mijn vallen is de onderkant van worden

het verzorgt het gaan
als neergelaten ogenblikken

golvend dragen alle vleugels tekenen van eindigheid

ze vermaken wolken
speuren af naar
in valleien
vullend

veelal voedt de blik de heuveltop.

de afdruk van je handen
staat nog
in het mals van mijn wortels

ergens moet je die gevonden hebben

we gaan ver van zon en maken trage
van dagen beddingen
bedrijvig stilte in
dozen verzendend

met alsof verloren ogenblikken bekijken
we elk ander met taal van muren

omheen onze eerdere lichamen,

de banen banen die we draaien
maken wederopstanding.

het veel van alles vergeten vergt nederigheid
ten aanzien van geografie

met van vurige ogenblikken herhaalt zich
het belopen van omwentelingen

vele monden maken mist en rusten
in de tussentredes

zij vergaan in overgrijpen en manen
rondom onze woorden aan.

verontrustende veranderende
zich omheen
schijnbaar dagen

onze soort braakt stenen tijdverdrijf

zo vervormt zich onze gelatenheid

besluisd ontvaren we het van
tot taal gelegd luisteren stilstand

al onze nederigheid vormt vervallende tempels

voortdurende patronen
na te jagen als rust nemende
raakvlakken met iets dat in ons is
en omheen ons hangt als heel nabij

de macht maakt kringen

de oever bevolkt het neerslaan
van verloren gaande stromingen

de van grond doordrongen lucht
roert afstand koel als kijken
langsheen de weer omwenteling

al onze raden ontraden verenigd verandering

verankering verroest de zee golven de ze
 spoelen niet meer.

barst de stroom
begaat het landschap
ingedijkt het

grage traag en komen
van een
verzameling
verzande steden aan
woorden
worden
van verloren gewaande muren

beklim de deuren
besta de uren
barst de stroom getijdelijkheid.

vallen rond gaan de zee zien
waar het warmer is

alle dagen vouwen
steeds in de omgeving liggen vouwen

alsof het helpen zal
ontwar ik de kluts
die ik kwijt ben zoeken zal
 zoeken zal
 liggen vouwen landschap

stenen zon zonder hangen houwend
 ga ik doorheen mensen met mensen
 tot gebergte staan vouwen
 onthouden

van alle vormen reigt aaneen
de avondvloed

vallen

de diepste weefsels samen duisternis

 wat later komt
 het trage licht
 het vluchtige zien

de overmacht.

wat vordert zijn
de aanhechtingen van zien
aan het gaan van de verwijdering
van het resterende dat schuilt
in de afwezigheid van zeggen

wat nalaat te schijnen schurend
is echtheid in wijziging
verder durend.

hoe de dagen zijn

als ongevouwen handelingen
betreffend onduidelijke raakvlakken
rijk aan hoekige dieptes

daarin schuilt mijn oppervlakkigheid

geschaafd gestreeld verdaagd
ga ik langsheen het geuren avonddrukte
onder
gegoten stenen aarde slaapt in me

verbrokkeld neigt de overzijde
van mijn taalgebruik naar
omgeven van uitgehouwde

betekenis.

onze rol hier is beperkt tot rollen
in een neerwaarts menigte
dat te sturen

het overvalt me vaak
rond te gaan in afgebakende open
tot mens gemaakte aarde stenen
vlakke

de wegen overvloedig zijn

en afgericht.

elk woord is een steen
die naar beweging neigt

niets is zonder ondergraven grond
of gaat naar zichtbare overvloed

maar we kleden ons nog met gebroken doeken
we dragen opgeheven wankelende hoofden

en herinneren louter variabele
flarden oorsprong als regen

verbouwd staan onze handen
dode sterren na wijzend

elke steen maakt stromen.

ze zullen je zeggen

het is toch logisch
en in zekere zin
hun twijfel duiden

ze zullen je zie je wel en
luister je wel en
herhaal dat tegen morgen

dat is als de wekker gaat
en we uit onze huizen hoeven
om anderen plaats te geven

ze zullen je slepen met dagen
en ze zullen je zeggen
het is altijd zo geweest.

wat vooruit gaat gegrond is in het
en resterende verschuivende
zijnskloven kluisteren bespoord ons aan
van verbeelding neerwaarts licht

het pad dat ons begaan laat
weg van zien naar onthouden is verlies
aanraking hervormt onze afdruk
we met malse schaduw verder gaan.

wou ik nog bij je kruipen kruipen
de nacht verduwen in je hullen me
dekenbreed op je liggen en zeggen
ik ben heuvel en steil voor jou

de kloktoren barst vier uur
stilte maakt versteende handen stromen
en beovert vlot ons verglijden
de wegen overvloedig verzijn.

de ommekeer maakt mogelijkheid
het in gestold verlangen huizen
hapert ramen dragen buiten op hun
besluisde overzijde

nacht sluit het sporen voeden
nauwkeurig mededeelbaar maken we
onze ontziende vorderingen
alsof we onze richting rakend.

wij
inwoners
opvullers
bestaan in zich verzamelende cijfers
invullers
bijzitters
wij

we staren ons stil op
veruiterlijking van eerdere
verdelers
heersers
dat en fotograferen we bezoekend
bestaand

ook
het houdt op

deze dag van voor en na
gelezen nieuwsberichten
de binnentaligheid waarin wij
glunderen in ons anders zijn

dan een worm een wolk een everzwijn

we maken ook wel dingen
maar die noemen we de
strelingen van ons brein
met het zich verschuivende land

we huizen weg
wij
stroombewoners
kuddemakers.

het als rivieren ons banen in nacht
 gaat niet meer

we spreken niet
we voelen niet

het regent ongemerkt gebrandmerkt zien

gedenken in kleine brakke van laten lades

het begaan van open gebroken uitens is gedaan

het als rivieren stromen
gaat niet meer.

mensen zijn wezens
die nodig zijn
om het becijferen
te kloppen doen

nagels in de planken
van gebintes van daken
van tronen die ondergraven
het taalgebruik

tot hoog boven grond spreken splinters van samenleving.

voortgang

het is nacht van op gestapelde uren
 stilte schrijvend

het spel dat geen spel is
en dat ik tracht te vatten om niet te vatten
vaart in me uit

het zondert zich af met pogingen
na te laten eenzaam een naam
 een huis
 een straat die naar een andere gaat

we maken onze woorden waar

het opstapelt zich van afgeworpen nederigheid

met toestellen sluiten we de beschikbaarheid.

het is van voorbijgaande aard
dit herinneren als en of

zo verstaan we het met slaande ogen

de horizon maakt schepen strandend
als naar je spreken einders dragend

plotselinge wijken van bijna gelijk groeiende huizen stelpen vooruitgang.

waarheen

het eerdere beweegt het onbesloten nu dat groeven maakt

ik omhuls zeggend mijn zien
met van worden ingewikkeld

niet de tong van verkoop gebruik ik

ik rust op het surplus van ontspoord organiseren
met de randen van voortgang voed ik me

vaak maak ik vertraagde zich verlossende vaststellingen

ik en vind geen plaats
als ik uitspreken blijf.

het los geweekte gaan meet van zien
de afstand tot het zeggen

of ik iets gehaald heb
ik dans al lichtlang
haar afwezigheid weg met
anderen en mijn huilende handen
halen nacht uit verkleinende woorden

de tijd speelt met ramende ruimte
de kliffen van de aansporende vlakke

vermalen het keren van dag dit spel

zoekt zich ontbladerend weg

ik ruik de klim van haar handen

de barstwordende begrippen ontsluiting.

het benoemen met ritme en productie
maakt het zonlicht ondergeschikt
aan de schemering van wekkers

niet iedereen beproeft de drang van na te jagen

vooropgesteld het bezit van in middels schuilende werkelijkheid
aanhoren wij

de heersende onderdanen
dit lied van regelmaat met

stukken nieuws zich adverterend.

waar de jaren heen zijn

onverzilverd rustend in
de sloot van een herinnering

stilstaand water aan de overkant
van waar ik kom en morgen weeg

alle richting gaat ontheemd van zien
zich einderen

ochtenden zijn
aanspoelende leegtes

met dijken bestromen we
het voortdurend verval.